

Κανείς δὲν εὐμπερῆι νὰ συγχινοῦσθαι
αὐτὸν, ποῦ τὰ τερεβίλια μὰς ἀνάθει,
καὶ τρέμω μὴπως τῶρα τοῦ καπνίσου
καὶ τὸν Μητροπολίτη νὰ συλλάβῃ.

B.

Τὰδε λίγει Θεοδώρη,
ποῦ τ' ἀκούεις κί' ἀπορείς.

«Ἄφεται τοὺς φοιτητάς ἀπὸ πείνα νὰ ψοφήσουν
καὶ τὰ κῶλα των ν' ἀφήσουν,
ἄφεται τοὺς φοιτητάς ἔκαι μίσα 'στὸ καμίνι,
ποῦ ρουβουῖν νὰ μὴ μείνῃ.

»Δὲν ἀκούω παρακάλλῃ καὶ θὰ κάνω τὰ ἴδικά μου,
μ' ἔχουν σφίξει τὰ μπουρίνια καὶ τὰ φεγγαριότικά μου.
Ἄφεται τοὺς νὰ κρεπάρουν καὶ νὰ πάθουν σφοδρόλια,
μὴν τοὺς λυπηθῆ κανένας, μὴν τοὺς ρίξετε καρβέλια.

»Θέλω νὰ πολιορκήσω δίχως ὀδύου ν' ἀμολάρω,
θέλω μόνον μὲ τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα νὰ τοὺς πάρω,
θέλω τῶρα νὰ μὲ κρίνῃ κάθε κρίσις ἀποδρασκα
τῶν ἀκρίτων πολιτῶν,
θέλω μέτρια νὰ μαυρίσουν ἀπὸ πείνα: σὰν τὰ ράσσα
ρασοφόρων ροιτητῶν.»

Τίτοιμα λόγια ἔστομοῖζει - ἤς ἰσχυρῆς συμφορῆς
κί' ἱπαυζάνει τὰς φρουράς.
Ἄλλ' ὅμως—ὠμίνα! —
ρῆσκουν ἀπίξω τραῖνα,
καὶ τότε τὸν φλεγόμενον
κατὰ τὸ ὄν λεγόμενον
τὸν ἴπῃε τρία κί' ἕνα.

Καὶ φωνάζει ἐτέλος πάντων τὴν πολιορκίαν λύσω
κί' ἱλευθέρου τοὺς ἀφίνω,
ἴπιστε τὰ κλειδιά νὰ δώσουν, ἴπιστε νάβγουν ὅπως ὅπως
δίχως ἔρευνα νὰ γίνῃ, νὰ συχασθῇ πῆ καὶ ἡ ὀτόπος,
ἴπιστε τοὺς πῶς γὰρ τιμὴ των τοῦ στρατοῦ τὰ πυρεβόλα
θὰ προσταξῶ νὰ βροντήσουν,
ἴπιστε τοὺς πῶς θὰ τελειώσω τὰ θελήματά των ὅλα
κί' ὅ,τι θέλουν ἄς ζητήσουν.

ἴπιστε τοὺς νὰ παρκετήσουν κάθε πείσμα καὶ γεινάτι
μὴ θυμῶσθ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ τούτα καὶ μ' ἐκείνα
μὲ χειροστασίση κάτω,
καὶ πολιορκήσ' ἡ πείνα
τὸ Κορδόνι τὸ χορτάτο,
ποῦ φοιτῆ μίς 'στὰ Ταμίαι κί' ἰγγειρίσεις τόσας κάνεις
δίχως χρεῖαν ἐργαλείων καὶ χειρουργικῆς Γαλιάνῃ.

«ἴπιστε τοὺς πῶς ὁ θυμῶδης Μπωναπάρτης τῆς σομαδάς
τὸν θυμὸν τοῦ δὲν βαλάσθ,
ἴπιστε νάβγουν ὅπως θέλουν κατὰ δύο, καθ' ὀμαδάς,
ἡ καθίνες χωριστά.

«Κί' ὅταν ἔβγουν ἀπὸ μίσα, τότε ξίρω τί θὰ κάνω,
ἔναν ἕνα θὰ τοὺς πιάνω,
καὶ θ' ἀργίω ἡ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῶν καθεστώτων
καὶ θὰ ρέψουν 'στὰ μπουδρούμα Μιζαντιλοῦ φοιτηταί,
καὶ θὰ γίνῃ μὲ κάζαρμα καὶ τὸ τίμονος τῶν φώτων,
ποῦ στρατώνας ἔως τῶρα δὲν ξανάγινε ποτὶ.

«Πιάσατέ τους μίς 'στὰ σπῆτή, πιάσατέ τους μίς 'στὸ ὄρῳ,
νὰ τοὺς μάθω μιά γιὰ πάντα νὰ μὴ παίζου μὲ τὸν νόμο,
κί' ὅταν ἡ γρηὰ Σουμάδα κυβερνῆ τὰ καθεστώτα
δὲν χαλῆ τῶν νομῶν γιῶτα,
κί' ὅπως κάνει τὸν ἀντάρτη. τὸν Σαίν-Ζουστ, τὸν Μαζα-
καὶ τὸν Γουλιέλμο Τέλλο, [νιέλο,
μίς 'στὰ κατεργὰ τὸν στέλλω.

«Πιάσατε τοὺς φοιτητάς,
πιάσατε καὶ Καθηγητάς,
ποῦ Συνείδρια γυρούσων
καὶ πῶλλὰ μού μαγειρεύουν.

«Μίσα μίσα Καρλόδοι, Κατσαράδες καὶ λοιποὶ,
μίσα καθ' ἐπιτροπή.
Παραγγίψ' ἄς 'ἀλήθειαν καὶ κλωτῶσάν τὴν ἀλόγα,
ὅλοι μίσα 'στὴν κατώγα.

«Πιάσατε καὶ τοὺς φρουράρχους, πιάσατε καὶ τοὺς βαρδολι-
μίσκ καὶ τοὺς ρασσοφόρους, [ρους,
ποῦ μού ἔγῃηκαν καὶ τούτοι Κρητικοὶ Παππηκαλίκει
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι,
πιάσατε τοὺς, ποῦ ἔγῃηκαν Διόδοι καὶ μοντέλα τῆς ἀνδρείας,
καὶ τὰ γίνετα των ξουρίστε μὲ σπαθιά καθβαλαρίας.

«Πιάσατε καὶ τὰ θηλυκά,
μίσα τῶρα κί' ἡ Ροκκα,
κί' ἄς φωνάζῃ πῶς δὲν ἔτο
μίς 'στὸ φλογερὸ καμίνι,
ὅταν ἐπολιορκεῖτο
μὲ πῶζων κί' ἐσίππων σμῆνη.

Γ.

Κί' ὅποταν ἐκυρίευσεν τὸ φρούριον
ἔλκμψες, Καγκελάρι, σὰν ἄστρο,
καὶ νίκη ἐτονίσθη νιὸν θούριον
κί' ἐφώναζες ἐπὶ τὴν ἄρμα τὸ κάστρου.

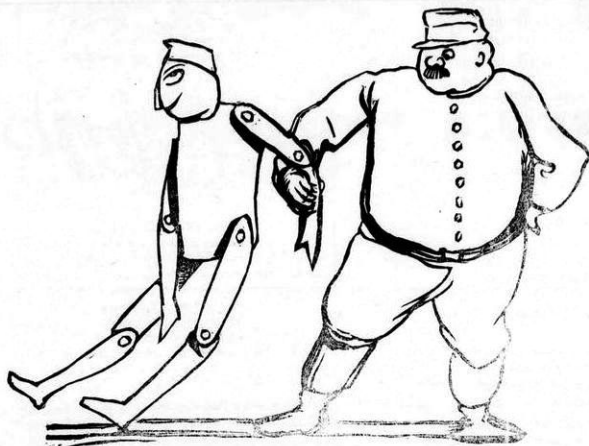
ἴμνω σε μὲ σκυραλί καὶ μπουζούκι,
νενικηκας τὸν κόσμον, Θεοδώρα,
τὸ πῆδῃσας καὶ τούτο τὸ παλοῦκι,
μὰ νιὸ Κρητικὸ μὰς ἔγῃηε τῶρα.

Καὶ μίσα 'στὴν Παρκασιεὺς τὴν αἰματωχουσία,
ποῦ γίνηκε θυσία,
καὶ μίς 'στὸ ποδὸβελιπτό, 'στὸὺς κτύπους, 'στὴν τρουμπι-
ἔξερων τοῦ στήθους σου καμπούσι στεναγμαί, [ταις
κί' ἐφέλλισες χαιδούωντας τῆς ἀσπρίας σου μπαρμπατίσι:
ἐάντιπολιταδόμενος ἄς ἔλαυν μιά στιγμή,
νὰ φτύσω φλόγας 'στὸν ντουμιε, ν' ἀρρίξω καὶ ν' ἀσπαίρω,
καὶ μίσα 'στὴν πρωτεύουσα τὴν Καρκαλιὸ νὰ φέρω.

«Εἶδες Ἀντιπολιτεῖσαι νὰ χάσκη μίς 'στὴ μπόρα;
τίτοιμα ψοφήμα σὰν κί' αὐτὰ πάργα καὶ κατρακίλα τα...
κεφάλι τῆς ἀριστερῆς ἄς ἔλαυν τίτοιμα ὄρα
κί' ἄς μπουβερῶν τοῦ Στιμματος τὰ βαζὰ τὰ σφουρήματα.»

**Φασούλης ὁ πονηρὸς
κί' Ἀστουβύλαξ τρουμερός.**

Ἄσ. — Μίς 'στὸ μπουδρούμι γρήγορα, κανέγια τοῦ δμ-
καὶ μὴ θυμῶνς ὀδύου. (ὄδου,

Και σύ μίς 'σ'τ'ην ύπόνομο κατέθηκες, μαζίτα,
 κι' ἐπήγαίνεις 'στους φοιτητάς κυλούρια και γαλίτα.
 Φα.— Μή μὲ τραβῆς ἀλύπητα, κι' ἐγὼ πού λῆς, κολλήγα,
 μήτε 'στους βόθρους χ'όθηκα, μήτε γαλίτα 'πῆγα.
 'Εγὼ, καθώς και φίλοι μου τὸ ξέρουν πατριῶται,
 δὲν μπαίνω 'σ'τ'ην ύπόνομο παρά μονάχα τότε,
 εὐάν θέλω τὴν Ρωμαιικὴ τὴν Δόξα κι' ἀπαντήσω
 και πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μαζί τῆς νὰ μιλήσω.

Τότε 'σ'τῆς νυκτός τὸ σκότος,
 μόλις παύση κάθε κρότος,
 κάθε κόκορας και πιάνο,
 κατεβαίνω μοναχός μου
 κι' ἴ ν τ ε ρ β ἱ ο ὁ σπουδαῖο κάνω
 μὲ τὸ καύχημα τοῦ κόσμου.

Μὲ μεγάλη 'περηφάνεια
 σέρνει ράκη βρωμισμένα,
 και κυτῶ πολλὰ στεφάνια
 μίς 'στους βόθρους σκορπισμένα.

Κάτι γράμματα μεγάλα ερωφορίζουν 'σὸ σκοτάδι
 εὐάν κι' ἐκείνα πού κι' ὁ Δαντὴς εἶδε μιά φορὰ 'σ'τὴν "Ἄδη.

«Δι' ἐμοῦ καθίνας τώρα 'σ'τὴν Ὀρνια Πύλη βγαίνει,
 ἂ' ἐμοῦ τῆς ύπόνομου πρὸς τ' Ἀνάτορα πηγαίνει,
 ἂ' ἐμοῦ τῆς ύπόνομου 'σ'τ' ἀξιώματα τραβῆ
 κι' ἂλ' ἡ λάσπη κι' ἂλ' ἡ βρώμα μύρον γίνεται Σαββα.

«Δι' ἐμοῦ τῆς ύπόνομου
 κάθε νόμος μπαίνεσθγαίνει,
 και τὸ σκύβαλο τοῦ δρόμου
 τρόπους ἀρχοντίας μαθαίνει.

«Δι' ἐμοῦ περνοῦ κι' ἐκείνους,
 ποχουν τὰ παράσημα,

κι' ὄσοι λάλοι κι' Ἀρλεκίνοι
 φάλλουν ἀναστασίμα.

«Δι' ἐμοῦ 'σ'τὸ φῶς προβάλλει
 καθ' ἐπίσημη μορφή,
 ποχὺει πάντα καρναβάλι
 κι' ἀπ' ἰδῶ πηγαίνου κι' ἄλλοι,
 δὲν τῆς καίγεται καρφί.

«Δι' ἐμοῦ τῆς μυροβλήτου
 λαγαρίζονται τὰ κλία
 γεμάς περιλαλήτου,
 ποχὺει πάππον Ἀχιλλέα.

«Δι' ἐμοῦ περῶ κι' ἐκείνη
 τῶν πατέρων ἡ τιμὴ, καὶ
 πού τὸν κόσμον συκενίει
 και τὴν εἶχε γιὰ ψωμί.

«Δι' ἐμοῦ μεσομυρίζει
 ἕνας κι' ἄλλος μανεξίς,
 κι' εἶναι τοῦτος ὁ μπαξίξ
 τοῦ Λεβάντε τὸ γαριξί.

«Δι' ἐμοῦ τὸ κράτος διαν
 βλέπει πέρχ πρὸς τὸν Αἴον,
 και περδίνει μυροβόλον
 'σ'τὰ πείρα τῶν πολέμων».

Ἄσ.—

Ἐπὶ σὶ ποῖον τὰ λῆς εὐτά :
 τραβῆ μίεζ, ραφλατα,
 κι' ἀφῆσε τὰ χωρτα.

Φα.—

'Αετυφύλακα χρσέ μου,
 γιὰ τραβῆου παραπίμα.

μὰ πιστόλα δάνασι μου
νὰ τὴν ρίζω 'στὸν αἶρα.

Θέλω φόνους, θέλω θρήνους,
καὶ βρογαίαι καὶ βρογγῶ...
ἤρωι εἶμαι σὰν κ' ἐκείνους.
ἔπου β'ρίσκαι 'στὸν Οὐγγῶ.

Τράβα 'πίσω παρκατικά,
μὴ μὲ σέρω, μὴ βραφέ,
εἶμαι Μάριος, Τιτίκος,
Φασουλῆς Ἐξωλόραξ.

'Ολο στασεις μαγαριῶ
καὶ μετώρας πισῶ,
ἱπαναστάσι γυριῶ
κ' ἄδερράμακα ζητῶ.

Μπαῦμα καὶ μπουῖο εἰς τὸν αἶρα,
μὲ τὸν Περικλῆ μωλλόνω,
καὶ μὲ κόκκινη παντήριξ
'στὸ μπαλλόν μου στηλιῶ.

Πρίτε 'στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
πρῶτε 'στὰ σκόνη τῆς νυκτός,
νὰ θελώσῃ τοὺς αἰθίρας
στακτιν, βόχρη, κορινιακτός.

Βλέπεισ φέρω ποὺ τὴν 'πῆρα;
ἔμοι σὺ, καλὴ κλητήρα,
ποὺ μὲ 'μέρα νὰ χερῆς
δ,τι θέλεισ κ' ἄγχαφς.
μὴ τὴν ραχτῆ μου βαρῆς,
'στὴν κητώγα μὴ μὲ πῆς.

Οἶκτον λάβει καὶ γὰρ 'μένα
τὸν στωγὸ τὸν φαμελίτη,
κ' ἄσε με νὰ πῶ σπῆτι
μὲ τὰ χέρι μου λυμένα.

'Ασ.— Τράβα, χωρὶ φαρούτη
καὶ ψευτοφειτητῆ,
'μπρός 'στὸν Ἄνακριτῆ
ν' ἄρχιστ τὸ λεμποῦτι.

'Ἐμπρός μαζὶ μ' ἔμένα
καὶ μὴν παρκατέφς,
κ' ἄντρα ρουσκωμένα
'στὸν νόμο μὴν πουλῆς.

(Ἐἶπεν αὐτὰ, κ' ἀλύπητα τὸν Φασουλῆ τὸν δέρνει
κ' ἔμπρός εἰς τὴν Ἄνακρισι μὲ τῆς κλωτσιῆς τὸν σέρνει).

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυριαν Φασουλῆ.

'Ο Φ α σ.— Ὁ κύρ Γεωργῆς εἶμ' ἐγῶ,
ποὺ μὲ ἔβροντο πολλοί,
ποὺ πολλὰ φιλολογῶ
καὶ μὲ λένε Φασουλῆ.

'Ὁ κύρ Γεωργῆς εἶμ' ἐγῶ,
ποὺ σὰν ἔλαθ καρναδάτι
κ' ἄρχινου οἱ τραλλομαπαίτοι,
πρῶτος γὰρ χορὸς σεριγῶ,
καὶ πρὸς οἱ τὴν Γεωργηνά μου
τραγουῶδ τὰ βόσανά μου.

Κυρά Γεωργηνά, 'στὸ πῆδι
σῆμο πᾶσι μὲ γαρρ,
κ' ἄριβρατὸ τὸ Τριῶδι
μὲ καθένα μασοκαρῆ.

Κόττα πῶς πηδῶ σιμά σου
καὶ γὰρ μπάλους ἔτοιμάσου,
κ' ἂν καὶ φλίτω κἄποιος σπύριτος καὶ θυροκίλους τοὺς καιρούς,
μὰ κ' ἔφέτος σὰν καὶ πέρου θὰ λαοκίω 'στους χορούς,
κ' ἂν ξανάρχισι 'στὴν Κρήτη φόνου καὶ σραγῶν ἀνέτρα
μὰ δὲν ἔβω μὲ πιντάρη.
Νὰ μὲ μίλη; καὶ γιὰτι;
ὁ χορὸς καλά κρατεῖ.

'Ὡς εἶδῶ δὲν ἔβανει θρήνος, κἴτε βρόντος μῆτε βῆλι,
καὶ τὸ μάτι κάθε ντόμας εἶναι λαζῶς καὶ πιστόλι.

'Ἡ Φ α σ.— Τὸ Ρωμῆϊκό, κύρ Γεωργῆ, σὰν καὶ πέρου θὰ γλεν-
μὰ κ' ἐγῶ σκοπαῶ 'φέτος νὰ τὸ ρίζω 'στὸ μεθύσι. [τίσῃ,

Τώρα πῆλον Ρωστικῆ
κυβερνῶ πολιτικῆ,

καὶ θὰ γίνο ἔρα Ρούσσα, καὶ θὰ πῶ 'στὸν Περαιῆ
μὲ τοὺς Ρούσσους τοὺς μπαρῆδες νὰ γλεντίσωμα παρῆ,
καὶ θὰ πῶ καὶ θὰ πῶ καὶ θὰ σούρωμαι σπουτὶ
ἄγως δάρα νὰ μὲ μίλη τι καθένος θὰ μοῦ 'πῆ.
Μὰ δὲν ξέρετε τώρα ποὺς τοὺς Ρούσσους ἀγαπῶ...
χῆς προχθὲς εἰς τὸν Περαιῆ 'πῆρα ἄγως νὰ 'στὸ 'πῶ,
κ' ἡῆρα κάποιον καύτη Ρούσσα καὶ τὸν 'πῆρ' ἀμίσους μπράτσο
κ' ἄρχινισμα σουλάτσο.

καὶ μοῦ 'ρώναζαν γυναίκασι καὶ μαγγῶπατα τρελλά:
σκυρά Γεωργηνά, τὸν Ρούσσο σπρίτον, βάστα τον καλάε.

'Ο Φ α σ.— Γεωργηνά μου Φασουλίνα, μὴ μοῦ στρίβῃς τὸ μπαλλῶ,
μὴ μὲ βάζῃς εἰ μπαλάδες,
κυρά Γεωργηνά μεθύστρα, θὰ σὶ πάρου 'στὸ φίλδ
γετινολάς καὶ μαχολάδες.

Κυρά Γεωργηνά γυρίστρα, κυρά Γεωργηνά υπεκροῦ,
θὰ γενῆς πομπῆ τοῦ κῆρου μοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ,
κυρά Γεωργηνά, νὰ λείψουν τὰ μεθύσια τὰ πολλὰ,
κυρά Γεωργηνά, σοῦ λέω δὲν στεκίματε καλά,
καὶ ταυτὰ μου κάθε τίσο, κυρά Γεωργηνά, βουδῶζου
σὰν νὰ μῆχανε τρεῖς-τέτα μὲς 'σ'αὐτὸ καὶ ξερωῖζου.

'Ἡ Φ α σ.— Ἡ Ρωσοῖα μὲνει μὴν βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης
κ' ἂν δὲν εἶσαι τώρα Ρούσσος μὲ πιντάρη δὲν σημαίνει.
Μ' ἔνα νεῦμα τῆς Ἀρκοῦδας ἄλ' οἱ κόκοι πᾶν ἀδικῶς,
τρῶγε Ρούσσικας τακούσικας, πῆν βότκα σὰν Μουζῆκος,
κ' ἐπῶ τώρα μὲ τοὺς Ρούσσους ἢ γυναίκα σοῦ θὰ πῆρη
ριε το καὶ σὺ 'στὸ γλεντι, κύρ Γεωργῆ μὲ τσακπῆν,
γλυκοπαλάξ με τούτεις τῆς Ρωμῆϊκῆς τῆς κουτοσμπλάις,
μὰ κινῆγα καὶ τῆς Ρούσσαις, τῆς ἀφροῦταις τῆς φραντζόλαις,
ποῦναι τρεῖς-τέτα διαλεκτὰ
κ' ἔχουν κρῆτα σερκτὰ.

'Ο Φ α σ.— Πᾶμε τώρα νὰ σκαρφοῦμι τὴ θὰ κάνωμι κ' ἔφέτος
καὶ παρῶν εἰς τὰς συσκέφεις ἄς 'δρεθῆ κ' ὁ Περικλέτος.

Καὶ καμφοῦσαι ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Αντινοῦ τοῦ Μανούσου, ποὺ πολλὰ κ' αὐτὸς ὑπέστη,
δύο τόροι ποιημάτων
ἄλλοις λυρικοποιῶν,
τυπωθέντες κ' ἐκδοθέντες φιλοκλίαις ἐν Τεργεστῶ.

'Ὅρασι Σχολῆς, θελίον λαμπρὸν βιβλιανῶν,
'Ἀεληγητάδου πρῶτος μὲ γράμματα καὶ νοῦ.